

CRÒNIQUES D'A BORD

M'agradava mirar al no res, fixar-me en les línies de la carretera, imaginar-me les vides de la gent que hi havia a l'autobús. Sempre em preguntava si la majora de les persones que hi havia en l'autobús eren felices... quants cops havien somrigut, aquell dia, cadascun d'ells i elles?

M'agrada preguntar-me coses a mi mateixa i, de vegades, em qüestiono l'existència de la felicitat: de fet, sé que existeix, perquè n'he sentit, però dubto de la seva durada. Sempre he tingut mala sort, sóc una d'aquelles persones que raona sobre tots i cadascun dels punts de la meua vida, i penso que els moments tristos són molt més nombrosos que els bons, però els bons, per descomptat, valen el doble que els tristos.

Per a moltes persones, la felicitat es basa en trobar algú per compartir la seva vida, tenir èxit, una bona feina, tenir una quantitat nombrosa d'amics i coneguts, i ser una persona amb més virtuts que defectes. Sembla senzill, però evidentment no ho és gens.

En canvi el meu concepte de felicitat és molt diferent, jo sóc feliç quan algú m'eixuga una llàgrima quan estic trista, quan els amics de veritat demostren que sempre em podran donar una mà, quan estic en un concert i crido la meua cançó preferida: sóc feliç pels petits detalls que em regala la vida.

Aquell autobús, però, em va portar la meua petita part de felicitat, una persona amb qui compartir la meua vida, algú que compartia fins i tot la meua manera de pensar, que em feia somriure, que em feia sentir plena.

Despertar-me i veure'l adormit al meu costat... aquest és el meu moment de felicitat!. I tot va començar imaginant vides en un autobús.

Estava asseguda al seient de darrera de tot. Ja feia dies que aquell noi, que aleshores era un desconegut, em mirava; bé, les mirades eren mútues, però mai m'havia atrevit a dir-li res, al noi de les *rustes*. Últimament només jugava a imaginar-me la seva, de vida, com si no hi hagués ningú més a l'autobús.

Vaig començar imaginant que tocava el baix en algun grup. Al cap de dos dies, em preguntava si era drogoaddicte. A la setmana, si estava estudiant o bé treballava. Al cap d'un mes, després de ser sincera amb mi mateixa, em vaig adonar que, d'aquell noi, no en sabia res. I m'interessava. M'interessava molt.

Un dimarts assolellat vaig trobar-me una nota al meu seient de l'autobús. Deia així:

Noia misteriosa que sempre somia desperta mirant a la finestra, i observa la gent buscant alguna cosa, algun detall, sempre a l'aguait perquè no se li escapi res. Una noia que em costarà de trobar en algun altre lloc, algú com tu.

I de vegades, sembla que la vida s'estigui rient de tu a la cara, i l'única cosa que fa es regalar-te una persona meravellosa amb qui compartir els moments especials.

Ara, tres anys després, amb la nostra relació consolidada, quan tenim un moment de neguit, de dubte en la nostra relació, tornem a agafar el mateix autobús - el número 8 que porta a Balàfia-Gualda - jo m'assec als darrers seients, ell s'asseu més endavant

i, quan baixa, em deixa una nota ... com al primer dia, i així, mai perdem la nostra màgia, la nostra història d'amor, el nostre petit món.